

Sygn. akt IV CSK 618/16

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa R. Z.

przeciwko P. W.

o rozwiązanie umowy dożywocia ewentualnie o zmianę uprawnień z umowy dożywocia za rentę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 21 czerwca 2016 r., sygn. akt V Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparto na pierwszej i czwartej spośród wymienionych przesłanek.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga sformułowania tego zagadnienia i wskazania argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Należy bowiem wyjaśnić, jakie zagadnienie prawne występuje w sprawie i dlaczego jest ono istotne, albo określić, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub rozbieżności występujące w orzecznictwie sądów. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. m.in. postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, nie publ.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, zgodnie z którym jeżeli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to w uzasadnieniu tego wniosku (sporządzonym odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) zagadnienie to powinno zostać sformułowane i uargumentowane możliwością różnorodnej oceny ujętego w nim problemu. Skarżący ma w tym zakresie obowiązek wywiedzenia i uzasadnienia występującego w sprawie problemu prawnego w sposób zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c.

(zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 marca 2012 r., II PK 296/11 oraz z dnia 2 grudnia 2011 r., III SK 28/11 - nie publ.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie zawiera tych istotnych elementów. Skarżący nie przedstawił pogłębionej analizy jurystycznej, ani rozbieżności w orzecznictwie w zakresie przedstawionej przez siebie problematyki. Ponadto z argumentacji zawartej w skardze w żaden sposób nie wynika, żeby zagadnienia tam przedstawione miało charakter nowego i istotnego, wymagającego zaangażowania Sądu Najwyższego. Wypada przypomnieć, że „wyjątkowy wypadek” w rozumieniu art. 913 k.c. był przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego (por. m. in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25 maja 2016 r., V CSK 499/15, nie publ. i z dnia 15 lipca 2010 r., IV CSK 32/10, nie publ.).

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Brak jest podstaw do uznania, że w sprawie niniejszej doszło do oczywistego naruszenia prawa, a zaskarżone orzeczenie nie może się ostać.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).